Een Strijd tegen 't Recht

DOOR OTTO HÖCKER

(21) ZESDE HOOFDSTUK. (Slot)

Nu greep Ethel zijn beide handen. — „Wilt u ons de waarheid niet zeggen?" vroeg zij zacht. „Het is onmogelijk, dat Mr. Waldon gehandeld heeft, zooals u verteld hebt. Dat is bewezen. Maar wanneer u deze leugen niet herroept, en met haar de wereld verlaat, zal geheel uw getuigenis niets waard zijn, en onschuldigen zult gij leed doen, zeer veel leed! Mijzelf heeft men verdacht, den dolk tegen Huntington gebruikt te hebben. O, zeg toch de waarheid!"

De stroeve uitdrukking zijner trekken was weg. Met wijd geopende oogen zag de grijze Bob op haar neer, als begreep hij niet, dat een menschelijk wezen hem zoo liefdevol kon aanspreken.

„U lady... u beschuldigde men... Het zijn gekken! Maar wat zal ik dan zeggen, ik . . ."

Hij kwam niet verder, door een nieuwe zwakte overmand. „U zult de waarheid zeggen. Niet waar, die man ginds, Phelps, heeft u gezegd hoe u moest spreken?"

Ethel vroeg dit op heel zachten toon; zij handelde als onder ingeving eener hoogere macht, die haar doen en laten leidde.

„Het zal misschien al heel spoedig met u gedaan zijn. Wilt u met een leugen voor onzen Vader in den hemel verschijnen? En uw moeder? Zij is ongetwijfeld reeds lang daarboven en zal zoo gelukkig zijn, u terug te zien."

„Moeder?"

Een gebroken kreet, vol smachtend verlangen kwam plotseling van zijn lippen. Toen zweeg hij weder, doch bleef in Ethels gelaat staren. Misschien zag hij daarachter een lief schaduwbeeld, een, dat hij reeds lang vergeten had, en dat in de laatste ure van zijn verloren leven de herinnering aan zijn moeder wakker riep.

„Zij was goed, mijn moeder," zei hij somber, en zijn geest begon te werken.

„'t Is lang geleden . . . Als zij niet gestorven was, misschien dat . . ."

Hij sprak niet verder uit, wat hij dacht.

Ethel boog zich diep over hem heen.

„Ons leven is slechts één dag en de eeuwigheid oneindig. Daarboven wacht uw moeder op u. Wilt gij u niet van alles zuiveren in de laatste uren van dit aardsche leven? Wilt gij niet met een goede daad uit dit leven heengaan?"

De stervende werd onrustig.

„Lady, ik verklap niet gaarne iets, maar u kan ik het niet weigeren. U ziet mij zoo vriendelijk aan, en de . . ."

Hij trachtte zich op te richten en naar Phelps te wijzen, die nog altijd door de politieagenten werd vastgehouden.

„Hallo Charlie, het gaat toch niet anders. Het is toch al half verraden. Voor den sterksten kerel ben ik nog niet bang geweest, maar liegen kon ik nooit goed... moeder zou 't nooit gewild hebben," voegde hij er geheimzinnig aan toe, daarbij even tegen Ethel lachend, alsof zich tusschen haar en hem reeds een band gevormd had.

„Omdat ik een lady niet kan zien huilen, Charlie, moet ik het zeggen. Jij zult er je wel uitwerken . . . Ik heb me ook zoo onbeholpen aangesteld, je hadt me beter moeten onderrichten . Dus lady, u zult het weten."

En hij keerde zich weder naar Ethel toe.

„Charlie Phelps kwam eergisteren in aller haast bij me, het was ongeveer één uur, en ik was zeer boos op Huntington. Hij wist ook reeds, dat deze zijn neef de duiten wilde afhandig maken, en hij kwam juist van zijn patroon. Deze was echter naar de gerechtszaal en had nog veel werk, terwijl Huntington hem reeds in den vroegen voormiddag wilde bezoeken... Nu, ik was niet weinig boos op hem en toen Charlie meende, dat wij hem zijn geld niet moesten laten behouden, was ik aanstonds bereid . . . En toen nam hij mij mede naar het groote huis en liet mij de trappen opklimmen tot aan de bovenste verdieping . . ."

„Leugen! Laster!" schreeuwde Phelps er tusschen door, toen het hem gelukt was zijn hoofd uit de handen der politieagenten te bevrijden.

Zwak wendde de grijze Bob het hoofd naar hem toe.

„Charlie, toch is het waar! Je bent alles bijeengenomen toch een slechte kerel. Denk je dat ik het niet gezien heb, hoe jij dat poeder in die whiskeyflesch geschud hebt, gister namiddag? 't Was zoo'n wit poeder. Al lag ik ook in bed en al was de kamer duister... ik zag je, want oogen heb ik altijd gehad als een los! Je meende, dat ik mijn pijnen zou trachten te verdrinken, ik weet echter, dat je woedend was, omdat ik me niet voor het gerecht wilde laten sleuren en spreken, zooals jij het me hadt voorgezegd. Toen ik later gewilliger werd, wilde jij de flesch hebben, want het was volgens jou toch maar beter voor me, dat drinken te laten. Doch ik had ze onder de dekens gestoken, maar zei, dat ze in den emmer moest terecht zijn gekomen, dien de neger had weggehaald . . Toen later echter de jonge kater met me speelde, liet ik hem eens aan de whiskey likken . . hij viel om, strekte de vier pooten uit en was morsdood! Toen wist ik genoeg, jongen. Je wilde daar eens gauw je eigen huid in veiligheid brengen . . ."

„U hebt Mr. Waldon dus niet op het kantoor gezien?" vroeg Ethel ademloos. „Is er niets van waar, wat u daarover gezegd hebt?"

„'t Is alles leugen," kermde de grijze Bob zacht. „Het was zeker reeds half twee, toen wij in het kantoor kwamen... en toen bracht een neger 'n klein pakket. Charlie maakte het open, en schudde wat in de flesch. Het was een slaapmiddel, zeide hij, en in de groote karaf op de schrijftafel heeft hij er ook van ingeschud. Zegellak had hij bij zich. Daarmee maakte hij het pakket weder dicht, in het kleine kantoor, waar ik vervolgens achter de gordijn der bibliotheek alles stond af te zien . . ."

„Maar wat wilde je daar? Werkelijk op Huntington wachten? Ja?" — De grijze Bob knikte slechts even.

„Ik zou hem zijn geld afnemen en hem . . neerslaan, dat was afgesproken. Wij wilden nog denzelfden avond vluchten, ver weg . . en toch niet zoo ver, lady, als . . . als ik nu gaan moet . . ."

In steeds grooteren doodsangst klampte hij zich aan de hem liefdevol toegestoken hand vast.

„Lady . . . gelooft u werkelijk, dat . . mijn moeder daarboven is en . . ik haar zal kunnen wederzien?"

BELGISCHE OORLOGSWEEZEN.

Van bevriende zijde ontvingen wij bovenstaande foto van eenige Belgische oorlogsweezen, welke ondergebracht zijn in Hôtel du Golf te Nieuwkerk-Goirle.

Met een laatste krachtsinspanning staarde hij haar hoopvol aan.

„Zoo waarlijk God mij helpt, die iederen boetvaardige genadig is! Wanneer je de waarheid gezegd hebt, de geheele zuivere waarheid, Bob . . ."

„Ik zei... ze," hijgde deze rochelend. „Daarop wil ik sterven... ik, ik heb nog nooit... een lady bedrogen."

Hij wilde lachen, doch de smart overmande hem, en hij verloor het bewustzijn.

Door de dicht opeengepakte, diepbewogen mannen rondom de baar, had zich een jeugdig priester, dien iemand had moeten roepen, een weg gebaand. De aanwezigen in de zaal konden van geheel verschillende religie zijn en voor een deel zich zeker slimmer achten dan de geloovige schaapjes, maar toen de jonge kapelaan met een liefdevollen blik zich broederlijk neerboog over zijn stervenden evenmensch en hem het Heilige Oliesel toediende, was er niemand die zijn hoofd niet eerbiedig boog.

De jonge geestelijke ging naast de baar zitten, in stil gebed verzonken.

Nog éénmaal richtte de stervende zich op en zijn blik zocht de lichte gestalte van Ethel. Onrustig bewogen zijn krampachtig samengetrokken vingers, en toen Ethel, zijn verlangen radend, naast hem op de knieën zonk, vloog een tevreden lachje over zijn ingevallen gelaat.

„Lady," hijgde hij, „nu weet ik, dat ik mijn moeder zal weerzien... en dat dank ik u, . . aan uw goed woord. Toen ik een kind was, zat ik bij mijn moeder, zij liet mij bidden . . . O, ik weet niet, waarom ik daaraan weder moet denken, wat ik reeds zoo lang vergeten had . . . Maar in uw lief gezicht is iets . . ."

Zijn stem verging als een zucht. Ontroerd boog zich de weenende Ethel over den doode en sloot met zachte hand zijn oogen.

Het bleef lang stil in de zaal. De mannen zagen ontroerd en getroffen uit. Doch menigeen dacht bij dit sterven aan den anderen man, die nog levend in hun midden vertoefde, maar zich toch spoedig in Sing-Sing's lichtloos doodenhuis ten den gang naar den electrischen stoel zou zien verwezen... een sterven dat minder zalig was dan dat van den ver afgedwaalde, die toch eindelijk den goeden weg gevonden had.

* * *

De behandeling der zaak was afgeloopen. Zooals niet anders verwacht kon worden, verklaarde de jury ten slotte Charles W. Phelps schuldig aan den dood van Huntington Whistler. Zijn schuld bleek zonneklaar — en wat meer zegt, buiten hem was er geen andere schuldige.

Behalve Ned en zijn verloofde was ook Ralph Waldon eervol door den Coroner in vrijheid gesteld. En ook zijn onschuld was vastgesteld. De gedachte echter dat hij bijna het slachtoffer van den schurk was geworden, dien hij voor een zeker werktuig in zijn handen beschouwd had, had hem als het ware geheel veranderd. Hij verliet als een ander mensch de zaal van den Coroner.

Buiten flikkerden reeds de sterren. Het was zeer laat in den avond en bij het zwakke licht der lantaarns waren slechts enkele menschen te zien, toen de vrijgesprokenen door een zijpoort het in sombere schaduwen achter hen liggende gerechtsgebouw verlieten. Tot aan den drempel hadden zij nog geen woord gesproken.

Ethel hield zich innig vast aan den arm van haar verloofde.

Buiten echter trad Ralph Waldon plotseling op hen toe.

„Wil je naar mij luisteren, Ned?" vroeg hij zacht.

Zijn gewone koele afgemeten toon van spreken was geheel verdwenen. Met ontbloot hoofd stond hij vóór hen.

Daar de jonge advocaat hem slechts zwijgend zijn toestemming toeknikte, ging Ralph verder:

„Het betreft u ook, miss Hastings. Ik had u vervloekt, en u was ook in uw recht, toen u mij voor dubbelzinnig scholdt. Maar ik heb u niet lief gehad. Ik koester in mijn hart innige vriendschap . . Ja, Ned, laat mij in de ure waarop onze wegen zich voor altijd scheiden moeten, je nog eens zeggen, dat ik voor jou de trouwe vriendschap van onze jeugd tot heden toe onverlet bewaard heb. Hoe het met mij stond, zag ik eerst toen jij je hart aan miss Hastings gaf . . U haatte ik niet," wendde hij zich tot Ethel, „maar alleen de vrouw, die mij de toegenegenheid van dien éénen man dreigde te ontnemen, dien ik aanhing. En die haat maakte mij ziek, hij veranderde mijn zinnen en denken en maakte een anderen mensch van mij. Vertoornd zei ik in mijzelf: Hoe, zal je vriend in de valstrikken der eerste de beste sirene terechtkomen, die hem tot vrouwendienaar vernedert! . . Dit kan u niet treffen, miss Hastings want u bent 'n uitverkorene onder uw geslacht, maar toen kende ik u nog niet. Heden ken ik me zelf niet meer. Maar ik was in de keuze mijner middelen onnadenkend; het verwerpelijkste scheen mij nog goed genoeg, om daarmede den vriend uit het vermeende gevaar te redden. Zoo maakte ik kennis met u, miss Hastings, in de hoop, dat mijn millioenen u gewillig zouden maken. Ik herhaal het, geen genegenheid dreef mij tot u, ik wilde alleen aan Ned de wankelmoedigheid der vrouw bewijzen. U wees mij verachtelijk terug, u scholdt mij uit voor een valschen, verraderlijken vriend, maar ik was nog altijd te zeer in mijn hart verstijfd, om helder te kunnen zien. Toen kwam Huntington Whistler mij in den weg, of liever die Phelps was het, dien 'k uit louter medelijden mij had aangetrokken. Deze vertelde mij het eerste, dat hij door Huntington de geheimen van uw leven kende, miss Hastings. . ."

Zij waren dieper achter een vooruitspringenden, kolossalen steenen pilaar gaan staan. Rondom hen was het nacht en toch hield Ralph Waldon de handen voor de oogen, om de blikken der anderen niet te behoeven ontmoeten.

„Wat toen kwam, weet u immers. Het komt mij begrijpelijk voor, als gij u nu vol verachting van mij afwendt. Ik heb slecht met u, slecht ook met den vriend gehandeld, dien ik behulpzaam wilde zijn . . . Hoe pijnlijk is het echter, zich vervolgd te zien, en te weten dat men zonder bescherming en weerloos aan anderen is overgegeven . . O, het waren verschrikkelijke uren! Hoe grepen die vangarmen van den schurk mij aan, hoe verwarde dat net van leugens ook mij, gezwegen nog van de jury, tot ik ten laatste mij koortsachtig afvroeg, of er misschien ook iets van waar was, wat die Phelps tegen mij inbracht, en toch waren 't alles schurkenstreken, er was geen woord van waar, Ned! . . . En toen sprong jij in de bres, Ned, en overwon den schurk! En ook u, miss Hastings, ook u maakte den armen schurk niet alleen het sterven licht, u maakte ook zijn tong los, dwong hem de